

Arrest

nr. 322 482 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 mei 2021, diende op 4 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 20 mei 2018 (Eurodac).

1.2. Op 27 juni 2023 nam de gedelegeerde van de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 29 juni 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/05/2021
Overdracht CGVS: 21/06/2021

U had een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 september 2022 van 08u49 tot 12u04 en op 16 januari 2023 van 13u35 tot 16u30.

U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester He. loco meester Ha., was gedurende het volledige eerste onderhoud aanwezig. Uw advocaat, meester V. loco meester Ha., was gedurende het volledige tweede onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Hazara origine en afkomstig te zijn uit het gehucht Sehabuta (Seya Bota) gelegen in de regio Sange Masha van het district Jaghori in de provincie Ghazni. U verklaart voorts dat u in God gelooft maar geen sjiitisch moslim bent. Toen u drie of vier jaar oud was en de taliban voor de eerste keer aan de macht kwam vertrok u met uw moeder en jongere broer naar Pakistan omdat uw moeder en broer een oogoperatie moesten ondergaan. Uw vader, de tweede echtgenoot van uw moeder, bleef achter in Afghanistan. Hij overleed enige tijd na jullie vertrek. U weet niet zeker hoe hij overleden is. Vanaf dan was een paternale oom verantwoordelijk voor jullie gezin. U en uw broer werden slecht behandeld door hem en jullie paternale ooms hadden ook jullie eigendommen in Afghanistan in beslag genomen. Uw paternale oom noemde u 'sola saied' of 'haramzada' omdat u uiterlijk niet op een Hazara lijkt. Jullie woonden op verschillende plaatsen in Pakistan, ondermeer in Islamabad, Karachi en Quetta. In Marieabad (Quetta) werd u seksueel misbruikt door drie mannen toen u was gaan bidden op een heilige plaats op een heuvel. In 2009 reisde u naar Kabul en u vond er werk in een fabriek. Na een twintigtal dagen kreeg u ruzie met andere werknemers en keerde u terug naar Quetta. Tien of vijftien dagen later keerde u terug naar Afghanistan waar u werk trachtte te vinden in Mazar en in Kabul. U reisde ook naar Jaghori om een taskara te halen en u werd toen bedreigd door één van uw paternale ooms, M.(...). U keerde opnieuw terug naar Quetta en een week later, in 2009 of 2010, reisde u naar Iran. U vestigde zich in Isfahan waar u werkte in de bouw en in een steenhouwerij. In 2015 of 2016 besliste u om u aan te melden bij de Fatemiyoun brigade (een door Iran gesteunde militie samengesteld uit sjiitische Afghaanse vluchtelingen in Iran en ook uit leden van de Hazara-sjiitische minderheid in Afghanistan) om te gaan vechten in Syrië. U werd naar Teheran gebracht waar u een opleiding kreeg van 24 dagen samen met andere rekruten. Daarna vlogen jullie vanuit de luchthaven van Qom naar Damascus. U kreeg gedurende anderhalve maand een gespecialiseerde sniperopleiding op een plaats in de bergen genaamd Padegan (garnizoen) Imam Hossein. Van daaruit werd u naar dorpen buiten Aleppo gebracht die omsingeld waren door Jabhat al Nusra. U deed er zeventien dagen dienst als sniper. Daarna had u verlof dat u doorbracht in Iran. Hierna keerde u nog twee keer terug naar Syrië, de eerste keer als sniper in Nobel Zahra (Rif Aleppo) en de derde keer vocht u bij de infanterie in Tedmur tegen Daesh. U was er gestationeerd in Biyerat, een klein dorp dicht bij Tedmur en de Tifour (T4) luchthaven. U verklaart nooit iemand te hebben gedood in Syrië. Na uw terugkeer uit Tedmur kreeg u een Iraanse verblijfsvergunning die u omschrijft als een boekje dat jaarlijks verlengd moest worden door het per post op te sturen naar Mashad. U vestigde zich terug in Isfahan. Nadat u uw verblijfstoelating had opgestuurd naar Mashad kreeg u deze echter niet meer terug. Toen u met de bus op weg was van Qom naar Isfahan was er controle. De politie herkende u en omdat u geen verblijfsvergunning bijhad werd u naar een soort deportatiecentrum in Qom overgebracht en gerepatrieerd naar Afghanistan. Na twee of drie dagen keerde u terug naar Iran en vertrok u naar Europa. Het was toen het begin van het jaar 2018. In Griekenland ontmoette u een meisje, genaamd Z. M. U hoopt dat u in de toekomst met haar kan trouwen. Zij reisde naar Keulen en u verkoos om naar België te komen omdat een buurman in Pakistan u lang geleden verteld had dat het een goed land is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een POR (Proof of Registration) kaart, uw taskara, de taskara van uw moeder, de taskara van uw halfzus A., de taskara van uw broer H. A., een kopie van een identiteitskaart van de Zweedse belastingdienst op naam van A. A. en een briefomslag. Daarnaast beschikt u nog over e-mails van uw advocaat.

Op 23 juni 2023 maakte u via e-mail een veertigtal screenshots van chatgesprekken, een foto van uzelf met een snipergeweer en een foto van uw neef over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

Het CGVS wijst er vervolgens op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, huidige nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/6, § 5, e) van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te houden met de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een van de landen waarvan hij de nationaliteit kan inroepen. Dit is een logisch gevolg van het algemeen aanvaarde principe dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Deze redenering vindt tevens steun in artikel 1 A (2), § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat bepaalt dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen betekent waarvan hij de nationaliteit bezit. Indien deze persoon de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept zonder dat er daartoe een geldige reden is die

wordt ingegeven door een gegronde vrees, kan er nog volgens deze bepaling van worden uitgegaan dat de persoon beroep kan doen op nationale bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er, in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Er dient echter opgemerkt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw reële familiale situatie, op uw identiteit en bij uitbreiding op uw huidige nationaliteit.

Zo gaf u op de DVZ aan dat u halfbroers en halfzussen hebt, met name M. A., Z., S. en een jongere halfzus A. Daarnaast verklaarde u twee 'volle' broers te hebben, met name H. A. en A. H. (Verklaring DVZ, p. 19, vraag 17). Uw advocaat maakte na het tweede onderhoud een schrijven over waarin u stelt dat er een fout gemaakt werd en dat u twee broers hebt, twee halfbroers en drie halfzussen (zie blauwe map stuk 1). Maar, hoe dan ook, toen u op het CGVS gevraagd werd wie de vader was van uw halfbroers en halfzussen antwoordde u dat u dit niet weet, dat ze ouder waren en dat jullie er niet over spraken. Erop gewezen dat u had aangegeven dat uw halfzus A. jonger was dan u, repliceerde u botweg dat uw vader overleed, dat zij een andere vader heeft, dat u niet weet wie dat is want dat u niet bij uw moeder bleef (CGVS I, p. 7). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat u en A. in maart 2017 in beiden deel uitmaakten van het kerngezin van uw moeder (blauwe map, stuk). Tijdens het tweede onderhoud stelde u dat uw moeder drie of vier keer getrouwd is geweest. U meent dat de echtgenoten van uw moeder overleden zijn maar u voegt daar meteen aan toe dat u het niet precies weet (CGVS II, p. 4). Er kan echter verwacht worden dat u de identiteit kent van de echtgenoten van uw moeder/uw stiefvaders en kan preciseren wie de vaders zijn van de door u genoemde halfbroers en halfzussen. Temeer omdat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde dat u nog steeds contact hebt met uw moeder (CGVS II, p. 4). Gevraagd hoe uw biologische vader gestorven is antwoordde u aanvankelijk dat u het niet wist maar dat u hoorde dat hij uit een boom was gevallen maar dat u niet zeker bent en dat hij kan vermoord zijn door uw oom of door de taliban (CGVS I p. 9). Later nogmaals gevraagd waaraan uw vader overleden was antwoordde u dat u het niet weet en dat alleen God het weet. U hoorde dat hij uit een boom viel en hoorde daarnaast ook een versie dat hij in een stroom sprong en stierf. U voegde toe dat u meent dat één van uw ooms hem gedood heeft voor de gronden of dat het misschien een natuurlijke dood was (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u nog bij uw moeder geïnformeerd had naar de doodsoorzaak van uw vader antwoordde dat u het haar gevraagd had als kind en dat ze zei dat hij uit een boom viel (CGVS II, p. 4). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over de doodsoorzaak van uw vader informeerde en/of hierover meer consistente verklaringen aflegt.

Voorts moet gesteld dat uw verklaringen over uw oorspronkelijke herkomst en uw familiale situatie niet overeenstemmen met de inhoud van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Hoewel u verklaart geboren te zijn in Sehabuta staat op uw taskara vermeld dat u geboren bent in het dorp Shiqal Radgishe. Uw spontane uitleg hiervoor, met name dat uw oom M. u heeft gedwongen om een andere plaats, door u Serkow genoemd, op te geven als geboorteplaats overtuigt geenszins (CGVS I, p. 9 en 10). U weet overigens niet waar Serkow gelegen is (CGVS, p. 9). Dat u tijdens het tweede onderhoud nog toevoegt dat uw oom van vaderskant uw familie ook gedwongen heeft om zijn naam (M. A., zie vertaling stuk in groene map) als vadersnaam in de taskara van uw broer te vermelden en niet de naam van zijn biologische vader houdt evenmin steek. In de taskara van uw verklaarde halfzus A. wordt dan weer de naam van uw vader vermeld als vadersnaam, met name A. U verklaarde dat u uw taskara zelf hebt afgehaald in Jaghori voordat u naar Iran vertrok en stelde dat u toen tussen de vijftien en twintig jaar oud was. In 2009 en 2010 zou u dan naar Iran zijn vertrokken (CGVS I, p. 5 en 6). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u dan weer dat uw taskara werd afgeleverd in 2009 of 2010 en dat u toen misschien 20, 22 of 23 jaar oud was (CGVS, p. 3). De datum van afgifte van uw taskara is 19.03.1390 hetgeen overeenstemt met 27 mei 2011 volgens onze kalender. Er wordt nochtans van u verwacht dat u op de hoogte bent over de afgifte en de inhoud van de identiteitsdocumenten die u zelf hebt voorgelegd.

Betreffende uw POR kaart dient opgemerkt dat de familiesamenstelling niet geheel overeenstemt met hetgeen u hebt verklaard (zie stuk blauwe map). Zo bestond het huishouden waartoe u behoorde uit vijf personen waaronder een zekere M. R. met als vader A., ook de naam van uw vader. U hebt in uw opeenvolgende verklaringen echter nooit de naam M. R. genoemd. Volgens de informatie van het UNHCR Pakistan is de vader van uw zus A. dezelfde als uw vader, namelijk A. U stelde echter dat zij uw halfzus is en een andere vader heeft (CGVS I, p. 7). Al helemaal treffend is het feit dat uw moeder in Pakistan geregistreerd was met vadersnaam K. E. N. terwijl haar vader volgens de voorgelegde taskara G. A. heet. Ook hebt u geen kopieën voorgelegd van de POR kaarten van uw gezinsleden. Hiernaar gevraagd repliceerde u dat men u verteld had dat ze de kaarten niet vernieuwd hadden en dat alle POR kaarten, behalve de uwe, verloren waren geraakt (CGVS I, p. 12 en 13). U verklaarde voorts nog dat uw moeder oud is, dat ze vergeten was waar ze de kaarten gelegd had toen ze verhuisde, dat u niet weet wanneer ze die kaarten verloor en dat u altijd buiten was (CGVS I, p. 12). Dat net uw kaart, die door uw moeder per post naar België werd opgestuurd, niet verloren is gegaan is wel zeer toevallig (CGVS I, p. 3). Het geheel van bovenstaande inconsistenties en vage verklaringen vermindert sowieso de bewijswaarde van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Dat u de persoon bent die afgebeeld wordt op de voorgelegde POR kaart wordt op zich niet betwist, maar er dient op gewezen dit ook niet met 100% zekerheid kan vastgesteld worden gezien deze foto minstens 15 jaar geleden genomen werd. Volledigheidshalve dient toegevoegd dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de Pakistaanse kwaliteitskrant Dawn in 2009 berichtte dat er frauduleuze praktijken aan het licht waren gekomen bij het uitreiken van de PoR kaarten in de beginperiode. Meerdere Afghaanse vluchtelingen hadden zich in verschillende registratiecentra geregistreerd en hadden meer dan één PoR-kaart verkregen. Om fraude te vermijden, werden de gegevens van de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen gecentraliseerd in een nationale databank. Een vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan stelde tijdens een interview op 03 april 2017 met Cedoca in Islamabad in het kader van een fact-finding missie van Cedoca in april 2017 dat de PoR-kaarten van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan moeilijk te vervalsen zijn. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank die beheerd wordt door de NADRA. De POR-kaarten bevatten biometrische data (irisscan en vingerafdrukken) en persoonlijke gegevens en foto's van de personen in kwestie, volgens de vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan. Het kan wel niet uitgesloten worden dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoeft. Via UNHCR kan de echtheid en geldigheid van een PoR-kaart nagetrokken worden in de voornoemde databank op basis van het PoR-kaart nummer. Dit is niet mogelijk via de vingerafdrukken van de persoon in kwestie.

Inzake uw identiteit moet nog worden opgeworpen dat de door u voorgelegde POR kaart enkel uw statuut en nationaliteit op het moment van afgifte, met name 10 maart 2007 volgens het UNHCR Pakistan, aantonen. Op basis waarvan het UNHCR jullie etnische origine heeft vastgesteld blijkt tot slot niet uit de beschikbare informatie. Het meest recente door u voorgelegde identiteitsbewijs is de taskara afgeleverd op 27 mei 2011, een document zonder bewijswaarde. Van de periode daarna legt u geen enkel document voor hoewel u in Syrië zou beschikt hebben over een metalen identificatieplaatje en in Iran over een jaarlijks hernieuwbare verblijfstoelating (zie infra). Dit doet dan ook vermoeden dat u geen zicht wil bieden op zaken en/of zaken wil verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw etniciteit op zijn minst eigenaardig. Hoewel uw beide ouders Hazara van origine zouden zijn beweerde u dat uw paternale oom u verweet dat u geen Hazara bent maar een illegaal kind van uw ouders omdat u er niet uitziet als een Hazara (CGVS I, p.10 en CGVS II, p. 4). Tijdens het tweede onderhoud voegde u hier nog aan toe dat uw oom (of uw vaders oom, zie correctie notities stuk 8 groene map) u 'sola saeid' noemde, een kind geboren buiten het religieus huwelijk met een vader die saeid is, dus niet haram (CGVS II, p.5). Toen u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd of u zeker Hazara bent van origine antwoordde als volgt: "Ik noem mezelf Hazara. Ik noem me Hazara, het is aan u hoe je naar me kijkt het is een ding dat God voor me wilde." Betreffende uw etnische origine dient voorts nog opgemerkt dat u inderdaad beschikt over generieke kennis over de Hazara bevolking, zoals plaatsen van herkomst in Afghanistan, bekende personen en gerechten (CGVS II, p. 4 en 5). U noemde als gerecht Ashi en Manto en u zei dat het hetzelfde betekent en omschreef het als een deeg van tarwemeel. U voegde toe dat 'ashi' gesneden wordt als spaghetti en dat men er dan 'ayran' in doet. Bij de correctie van de notities merkte u op dat ayran geen ingrediënt is maar een metalen pan. Uit de info blijkt dat ayran een soort yoghurt drank is die toegevoegd word aan noedels (aash). Ook in andere culturen is ayran gekend als een soort joghurt drank of vloeibaar melkproduct. Volgend citaat in de correctie van de notities (zie groene map stuk 8) "nadat we ayran hebben gezet" komt niet voor in de notities en het is niet duidelijk wat u hiermee wil zeggen.

Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw religieuze overtuiging niet consistent zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u wel in god gelooft maar geen specifieke religie volgt (Verklaring DVZ, vraag 9). Gevraagd waarom u zich dan vrijwillig hebt aangesloten bij de Fatemiyoun antwoordde u dat u al lang in Iran was, dat u op dat moment dacht dat er veel sjieten vermoord werden in Afghanistan en Pakistan en dat u vreesde om gedood te worden in geval van terugkeer naar één van deze landen. Daarnaast stelde u dat u uw leven haatte en verwees u naar uw problemen met uw ooms van vaderskant die u heel slecht behandelden

en het feit dat u als kind in Pakistan seksueel misbruikt werd (CGVS II, p. 6 en 7). Tijdens uw eerste onderhoud stelde u eveneens dat u zich aansloot bij de Fatemiyoun omdat u onteerd was en er de voorkeur aan gaf om vermoord te worden (CGVS I, p. 20). Gevraagd waarom u, die verklaart geen sjiitisch moslim te zijn, zich wilde aansluiten bij de verdedigers van het schrijn antwoordde u dat u op dat moment niet in Europa was, niet in Griekenland was en niets van de wereld wist. U zou pas alles beseft hebben toen u naar Griekenland ging en verliefd werd op een meisje dat u het leven toonde (CGVS II, p. 6). Erop gewezen dat het toch vreemd is dat iemand die geen sjiitisch moslim is zich bij dergelijke militie zou aansluiten antwoordde u dat u op dat moment zo was, dat u alles wat de akhunds en de mullahs zeiden volgde als een blinde, maar dat u de islam vergat toen u Europa binnenkwam, een gegeven dat u niet spontaan hebt vermeld (CGVS II, p. 6). Daarop vroeg u of u iets kon zeggen over het feit dat de protection officer u een extremist zou hebben genoemd en eiste u tevens een andere tolk. Na de pauze stelde u dat niet alles goed vertaald werd. U gevraagd naar wat precies er dan niet goed werd vertaald antwoordde u dat de tolk zin per zin vertaalde, niets meer. U stemde ermee in om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p. 6, 7 en 8). Later (zie groene map stuk 8) liet uw advocaat weten dat u enkel verder deed omdat een verandering van tolk uw procedure veel zou vertragen. Ook hij gaf niet aan wat er dan precies verkeerd zou vertaald zijn, maar vermeldde enkel dat u twijfels had over de juistheid van de vertalingen. Achteraf stuurde uw advocaat nog enkele opmerkingen over en toevoegingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud door (zie groene map stuk 8). Hieruit kan evenmin afgeleid worden dat er zaken foutief werden vertaald. Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd om uit te leggen hoe u uw geloof hebt verloren wijzigde u uw verklaringen. U stelde dat u in Marieabad (Pakistan) meegenomen en verkracht werd door drie gewapende mannen op een heilige plek op een heuvel. U verklaart dat God u toen niet hielp hoewel u zijn hulp had gevraagd. Daarna bevestigde u dat u daar uw geloof in de sjiitische islam verloor, dus voordat u naar Iran ging en zich vrijwillig aanmeldde bij de Fatemiyoun (CGVS II, p. 14). U voegde hier voorts nog aan toe dat u in Griekenland goed behandeld werd door een lerares die u Grieks leerde en dat u toen ook besepte dat hetgeen de mullahs u verteld hadden 'over ongelovigen' niet correct was (CGVS, p. 15). Na het onderhoud verduidelijkte u nog dat de ontmoeting met de vrouw waar u van hield uw visie veranderde. Ook had u een vriend die mullah was en toen jullie gesprekken voerden, was u niet tevreden met de antwoorden van uw vriend die eenvoudigweg zei 'wij zijn moslims en zo is de godsdienst' (zie groene map stuk 8).

Wat betreft uw verblijf in Syrië dient opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u er dienst hebt gedaan als sniper. U geeft het CGVS echter geen zicht op uw precieze activiteiten als lid van de Fatemiyoun brigade en dit ten eerste omdat u niet vertelt wanneer precies u in Syrië bent geweest. Hoewel u de vraag verschillende keren werd gesteld bleef u uiterst vaag. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat u gedurende 24 dagen een militaire opleiding volgde in Teheran. Gevraagd in welk jaar u deze opleiding volgde antwoordde u 2015 of 2016 (CGVS I, p. 14 en 15). Daarna gevraagd wanneer u voor de eerste keer naar Syrië vertrok antwoordde u opnieuw in 2015 of 2016. Toen u erop gewezen werd dat u specifiek moest zijn, repliceerde u dat u er veel over dacht, dat u het zich niet herinnerde en dat het één van die twee jaren was (CGVS II, p. 8). Gevraagd welk seizoen het was toen u voor de eerste keer aankwam in Damascus zei u dat u dacht het zomer was en bevestigde u dat het toen warm was (CGVS II, p. 8). Gevraagd wanneer u voor de tweede keer naar Syrië vertrok wist u niet te zeggen of het in 2015 of 2016 was (CGVS II, p. 9). Het tijdstip van uw derde reis naar Syrië kon u evenmin specificeren. U kon enkel zeggen dat de grenzen van Europa toen open waren voor de vluchtelingen (CGVS II, p. 10). Anderzijds kon u echter wel meegeven dat uw opleiding in Teheran 24 dagen duurde, dat u gedurende anderhalve maand een gespecialiseerde sniperopleiding volgde in Damascus en dat u gedurende zo'n twee maanden in Aleppo zat en dat u daar toen gedurende exact 17 dagen deelnam aan gevechten (CGVS I, p. 15 en 16). Bovendien kreeg u na uw definitieve terugkeer naar Iran een verblijfsdocument dat toch een datum van afgifte en/of geldigheidsdatum moet bevat hebben (CGVS I, p. 13 en 16 en CGVS II, p. 12 en 13). Het feit dat u uw verblijf in Syrië niet preciezer dateert doet vermoeden dat u zaken wil verbergen voor de Belgische asielinstanties en informatie achterhoudt over uw activiteiten. U benadrukte in de loop van de procedure verschillende keren dat u als sniper nooit iemand hebt gedood, zelfs niet toen de vijand op 15 meter afstand van u stond en u zelf beschoten werd. U beweerde dat u in deze situatie 'rond de benen' van de vijand schoot (CGVS I, p. 17). Toen u tijdens het tweede onderhoud geconfronteerd werd met het feit dat bovenstaande niet aannemelijk is bleef u vasthouden aan uw verklaringen. U stelde dat u naar de frontlinie ging, dat u schoot maar niemand doodde. Gevraagd hoe u er zeker van kan zijn dat u nooit iemand dodelijk geraakt hebt antwoordde u dat u nooit in dergelijke situatie terecht kwam. Erop gewezen dat u naar de frontlinie gestuurd werd bleef u volhouden dat u niemand hebt gedood, ook niet toen u zelf beschoten werd door een sniper (CGVS II, p. 9). Bovenstaande verklaringen overtuigen allerm minst temeer omdat u geen gewone soldaat was. Uit uw verklaringen en de beschikbare informatie blijkt dat u deel uitmaakte van de speciale eenheden van de Fatemiyoun die opgeleid werden door Afghaanse instructeurs in Syrië die getraind waren door de Libanese Hezbollah (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 8).

Het feit dat u geen enkele (kopie van een) foto of document voorlegt ter staving van uw verblijf in Syrië wijst er eveneens op dat u geen zicht biedt op uw reële situatie. U verklaarde nochtans dat u in Syrië beschikte over een metalen badge en dat er een bankrekening werd geopend bij de Ansar bank voor de uitbetaling van

uw loon. Gevraagd naar de badge of uw bankkaart (of een kopie ervan) antwoordde u dat u alles was kwijtgeraakt in Turkije, ook foto's en filmpjes uit Syrië (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 10,11 en 12). U zou foto's uit Syrië op uw Facebookpagina hebben gepost, maar nadat familieleden ze gezien hadden, zou u ze hebben verwijderd (CGVS I, p. 11). Gevraagd of u vrienden had gecontacteerd met de vraag of zij nog foto's hadden antwoordde u dat u probeerde maar dat de helft van de personen die u kende gedood waren. Concreet gevraagd wie u contacteerde om foto's te vragen zei u dat u slechts één persoon, F. F., had gecontacteerd maar dat zijn Facebookaccount geblokkeerd was. Gevraagd of u ook pogingen had gedaan via andere sociale media kanalen zoals Telegram en Instagram verwees u naar filmpjes op het internet waarop te zien is hoe rekruten die u kent getraind worden (CGVS II, p. 12). Bovenstaande uitleg overtuigt geenszins. Hetzelfde kan gezegd worden over uw nalaten om zelfs maar een kopie van uw Iraanse verblijfsvergunning (Eghamat e Dah Saleh) voor te leggen (CGVS II, p. 12). U verklaarde dat u deze jaarlijks moest verlengen door die per post op te sturen naar Mashad. Dat u deze niet zelf kon gaan verlengen is toch ietwat eigenaardig zeker gezien Afghanen zich voor de uitreiking van andere verblijfsdocumenten zoals visa en amayesh kaarten wel persoonlijk moeten gaan aanbieden bij satellietkantoren van de Bafia, een benaming die u trouwens volledig vreemd was. U stelde voorts dat uw document verloren was gegaan in de post en dat u enkel een fotokopie van één bladzijde had genomen die u echter verloren zou hebben in een slaapzaal in een Koerdisch huis op weg naar Turkije (CGVS II, p. 12 en 13). Op de vraag waarom u geen foto had genomen van het document in plaats van een fotokopie antwoordde u 'hoe zou ik een foto kunnen maken'. Erop gewezen dat u wellicht een foto had kunnen maken met uw gsm herhaalde u dat u dat u gewoon een kopie maakte (CGVS II, p. 13). Daarenboven legde u vage verklaringen af over de plaats van afgifte van dit verblijfsdocument, dat u omschreef als een boekje. U stelde dat u het moest gaan afhalen in Qom en dit terwijl u in Isfahan woonde. Gevraagd waar in de stad Qom het document werd afgeleverd antwoordde u Qom, Isrood en voegde toe dat u het niet weet en dat u een taxi nam en ernaartoe ging. Gevraagd door welke dienst het document werd afgeleverd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 12). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U stelde voorts dat u het document naar Mashad stuurde voor verlenging maar dat u het nooit terug kreeg. U denkt dat u het in 2017 opstuurde maar ook dit weet u niet verder te preciseren (CGVS II, p. 13).

Uit het geheel van alle bovenstaande vaststellingen blijkt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw identiteit, uw levensomstandigheden en verblijfssituatie in de jaren voor uw vertrek en bij uitbreiding zelfs uw nationaliteit.

De door u voorgelegde POR kaart en de taskara's werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de taskara's dient nog toegevoegd te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de identiteitskaart van de Zweedse belastingdienst op naam van A. A. kan niets afgeleid worden over diens verblijfsstatus in Zweden. Dat het daadwerkelijk uw broer betreft kan niet met zekerheid vastgesteld worden.

Betreffende de opmerking van uw advocaat (groene map stuk 8) dat u tijdens het tweede onderhoud verschillende keren onderbroken werd door de protection officer en niet de kans kreeg om alles uit te leggen (zie groene map stuk 8) dient opgemerkt dat u tijdens het eerste onderhoud de kans kreeg om al uw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van dit onderhoud verklaarde u dat u niets meer had toe te voegen (CGVS I, p. 20). U werd er bij de aanvang van het tweede onderhoud op gewezen dat u opnieuw was opgeroepen om enkele bijkomende vragen te beantwoorden, niet ongewoon gezien u als lid van een gespecialiseerde sniper unit hebt gevochten in Syrië (CGVS II, p. 2). In de loop van dit onderhoud werd nogmaals benadrukt dat er de vorige keer een aantal zaken niet duidelijk waren en dat het in uw belang was om de vragen te beantwoorden (CGVS II, p. 6).

Betreffende de screenshots van chatgesprekken dient vooreerst gewezen te worden op de mogelijkheden om beeldmateriaal te bewerken waardoor er op zich al weinig bewijskracht aan kan worden toegekend. Daarnaast kan uit de screenshots niet worden afgeleid dat u één van de deelnemers bent van deze chatgesprekken. Het kunnen evenzeer screenshots zijn van chatgesprekken met een andere persoon. Maar hoe dan ook wijzigt de inhoud ervan (zie stuk 11 groene map voor samenvatting) niets aan bovenstaande beoordeling. Dat u in Syrië hebt gestreden wordt immers niet betwist. Hetzelfde kan gezegd worden van de foto van een persoon die op de grond ligt met een snipergeweer. Dat u het bent die wordt afgebeeld kan trouwens niet met zekerheid worden vastgesteld. De foto van uw neef houdt geen verband met uw vluchtmotieven. Dat het daadwerkelijk om uw neef gaat kan evenmin worden vastgesteld.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een appreciatiefout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*“- Artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“VW”) ;
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.*

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker aangehouden, gemarteld en gedood te worden door de Taliban of door Daesh om volgende redenen: zijn etniciteit, zijn lang verblijf buiten Afghanistan, zijn oorspronkelijke religie (sjiitische moslim), zijn afstand t.a.v. islam, zijn verblijf in Iran en Syrië, zijn participatie in de brigade Fatemiyoun, zijn lang verblijf in Europa, het feit dat hij asiel aanvraagde in Europa, het feit dat hij als “westerling” zal worden gepercipieerd door de taliban in geval van terugkeer en de eis van het respect van zijn fundamentele rechten.

Verzoekers etniciteit, zijn afstand t.a.v. de islam, dat hij in Syrië heeft gestreden bij de Fatemiyoun en dat hij in Europa verblijft sinds 2018, worden niet betwist door de bestreden beslissing.

De behoefte aan internationale bescherming moet worden erkend en is voornamelijk gebaseerd op de cumulatie van drie fundamentele elementen die het profiel van verzoeker vormen: het feit dat hij Hazara is, het feit dat hij amper in Afghanistan heeft gewoond, het feit dat hij een apostaat is, en zijn verwestering en lang verblijf in Europa. Op basis van deze veelvoudige elementen kan verzoeker concluderen dat hij, als hij naar Afghanistan terugkeert, negatief zal worden gepercipieerd.

Gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vaststaand worden beschouwd. Zelfs als bepaalde “grijze zones” na dit beroep zouden blijven bestaan moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hierboven genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de commissaris-generaal heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekers verklaringen over zijn familiale situatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken komen overeen met de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal. Er was onbegrip voor het feit dat verzoekers moeder drie keer getrouwd is geweest en haar kinderen bij verschillende mannen had gekregen. De commissaris-generaal moet begrijpen dat verzoeker niets weet over het leven van zijn moeder voor zijn geboorte. In de Hazara-cultuur kunnen kinderen geen vragen stellen over de vorige huwelijken van hun

ouders. Verzoeker leefde na de dood van zijn vader niet meer met zijn moeder en heeft dus haar derde echtgenoot niet gekend.

Over de dood van zijn vader wenst verzoeker te benadrukken dat hij heel jong was toen het gebeurde, dat hij daarvan geen precieze herinnering heeft en dat hij maar kan delen wat hem verteld werd, namelijk dat zijn vader gestorven is, per ongeluk, in een kanaal nadat hij van een boom is gevallen. Of dit nu de waarheid is of niet, kan verzoeker niet weten. Heel zijn leven heeft hij twijfels geuit t.a.v. de dood van zijn vader, gezien de vijandigheid van zijn oom aan vaderskant. Dit is de reden waarom verzoeker verschillende hypothesen naar voren heeft gebracht, aangezien hij niet met zekerheid kon zeggen hoe zijn vader is overleden, aangezien hij op het moment van zijn overlijden niet in hetzelfde land was, en zijn moeder evenmin.

Verzoeker is in Sehabuta geboren maar aangezien zijn vader al dood was toen hij zijn taskara vroeg, werd hij verplicht door zijn paternale oom om andere informatie op zijn taskara te voegen. De taskara van zijn broer werd op een andere datum dan die van verzoeker opgevraagd. Zijn paternale oom ging ook mee en verplichtte verzoekers broer om zijn naam i.p.v. de naam van zijn dode vader op de taskara te plaatsen. Het was voor de registratie in Pakistan gemakkelijker dat alle kinderen van de moeder dezelfde vader zouden hebben. Ad. had dus in Pakistan als vader Az., wat onmogelijk was aangezien hij al dood was toen zij geboren was. Het was gemakkelijker om een taskara op te stellen met dezelfde informatie als de POR-kaart, daarom werd Az. als de naam van haar vader op haar taskara geschreven. Wat de datum van afgifte van verzoekers taskara betreft heeft verzoeker meermaals gezegd dat hij niet zeker was van de datum van zijn vertrek uit Afghanistan noch van zijn leeftijd op het moment dat hij zijn taskara liet aanmaken. Het was gemakkelijker voor verzoeker om de datum van afgifte van zijn taskara gewoon af te lezen maar hij bleef eerlijk dat hij de juiste datum niet wist. Dat het ongeveer 2009-2010 was, wat niet ver is van mei 2011.

Uit algemene informatie blijkt dat taskara's worden opgesteld op basis van eenvoudige persoonlijke verklaringen uitgaande van een man van de familie, meestal de vader, wat niet het geval was voor verzoeker en zijn broer, die beroep moesten doen op hun oom. Verzoeker citeert uit landeninformatie. Het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken betreft zelf op zijn website het gemak waarmee taskara's vervalst kunnen worden. Daarom is het al enkele jaren van plan om de registratie te centraliseren en te automatiseren en elektronische taskara's uit te geven. Het is dan ook aannemelijk dat verzoekers oom, gezien zijn relatie met zijn oom van vaderskant en diens houding tegenover verzoeker en zijn broers, zich met de gegevens van de taskara's heeft bemoeid. Wat verzoekers zus Ad. betreft, aangezien Az. in Pakistan als haar vader was opgegeven, was het gemakkelijker om hetzelfde in Afghanistan te doen. Er zij eraan herinnerd dat verzoekers zus niet in Afghanistan is geboren.

Wat het gegeven betreft dat het huishouden weergegeven op verzoekers POR-kaart niet samenhangt met zijn verklaringen, betreft verzoeker dat hem deze vraag niet is gesteld tijdens zijn twee hoorzittingen bij het commissariaat-generaal, aangezien hij gemakkelijk had kunnen uitleggen dat M.R. een wees is waarmee zijn moeder medelijden had en hem bij haar gezinssamenstelling voegde zodat hij in Pakistan een bepaalde status kon genieten. Hij was geen broer van verzoeker maar had zich bij de familie gevoegd om rond te komen. Deze praktijken waren gebruikelijk in Pakistan, zoals de commissaris-generaal zelf heeft erkend in de bestreden beslissing. Verzoekers moeder heeft om het gemakkelijker te maken voor al haar kinderen en voor M.R. dezelfde vader verklaard. Er is geen reden voor verzoeker om hierover te liegen. Alle documenten die hij heeft ingediend identificeerden zijn zus haar vader als Az., dus het zou makkelijker zijn geweest dat Ad. zijn echte zus is, maar dit is niet het geval. Aan de andere kant was het administratief gemakkelijker om de familie rond één man te groeperen.

Wat het feit betreft dat verzoekers moeder in Pakistan geregistreerd was met de naam K.N. en op haar taskara de naam G.A. stond, legt verzoeker uit dat K.N. de naam is van de vader van verzoekers moeder en E.A. de naam van de paternale oom van verzoekers moeder. Zoals hierboven uitgelegd, worden de taskara's in Afghanistan afgeleverd op basis van informatie die door één man van de familie wordt verklaard, in het geval van verzoekers moeder was zijn vader al dood toen zij haar taskara liet opmaken ze moest vervolgens op de verklaringen van haar paternale oom rekenen.

Verzoeker ziet de band niet die de commissaris-generaal maakt tussen de brigade en zijn religie. De brigade, hoewel deze voornamelijk uit sjiitische moslims bestond, was niet bedoeld als religieuze beweging en verzoekers afstand van de religie was vervolgens geen belemmering tot zijn aansluiting. Zoals verzoeker heeft uitgelegd, sloten veel Afghanen in Iran zich vrijwillig aan bij de brigade om werk te hebben en om de kans te krijgen op een verblijfsvergunning in Iran. Anderen wilden absoluut een terugkeer naar Afghanistan vermijden, zoals verzoeker. Zijn aansluiting bij de Fatemiyoun had niets met religie te maken. Wat het verlies van zijn religie betreft, heeft verzoeker telkens dezelfde verklaringen afgelegd. Toen hij rond zijn vier jaar verkracht werd, was hij al in staat om de afwezigheid van God te zien in zijn leven. Het was een voortdurende en volstrekt logische ontwikkeling.

Verzoeker heeft gedetailleerde en voldoende verklaringen afgelegd over zijn verblijf in Syrië. Hij herhaalt deze verklaringen. Het enkele feit dat hij de exacte datum van zijn verblijf in Syrië niet kent, wil niet zeggen dat hij specifieke informatie aan de Belgische instanties wil verbergen. Hij heeft de duur van zijn verblijf gedeeld maar weet niet meer of het in 2015 of 2016 was.

Verzoeker heeft nooit iemand gedood en het is niet verwonderlijk dat hij met nauwelijks 24 dagen training, niet in staat is om te doden. Uit algemene informatie blijkt dat de Fatemiyoun-brigade echt “kanonnenvoer” was en dat ze niet professioneel was. Verzoeker citeert uit landeninformatie hieromtrent. Verzoeker heeft foto's neergelegd en de bestreden beslissing erkent zelf dat verzoeker in Syrië heeft gestreden. De kritiek van de commissaris-generaal is dan ook onbegrijpelijk en tegenstrijdig. Enerzijds verwijt de commissaris-generaal verzoeker dat hij geen foto's of andere documenten met betrekking tot zijn verblijf in Syrië had overgelegd, anderzijds bevestigt hij de ontvangst van de toegezonden foto's en bevestigt hij dat niet werd betwist dat verzoeker in Syrië had gevochten.

Verzoeker heeft voldoende informatie gedeeld over zijn Iraanse verblijfsdocument. Hij heeft gewoon geen kopie en heeft niemand in Iran die hem hierbij zou kunnen helpen. Zijn originele verblijfsdocument stuurde hij op naar Mashad, hij kreeg het echter nooit terug en de kopie verloor hij op weg naar Turkije.

Verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij Hazara is. Hij citeert uit algemene landeninformatie hieromtrent. Daarnaast vreest hij vervolging omwille van zijn verwerping van religie. Hij citeert wederom uit landeninformatie hieromtrent. Daarnaast wijst hij op zijn lang verblijf uit Afghanistan en zijn lang verblijf in Europa. Hij wijst op rechtspraak van de Raad hieromtrent.

Verzoeker heeft belangrijke jaren doorgebracht in Europa, ver van de Afghaanse levensstijl, laat staan die van de Taliban. Verzoeker is niet meer vertrouwd met de normen, waarden en gebruiken in zijn land van herkomst, en nog minder van de Taliban. In geval van terugkeer zal hij zijn houding niet kunnen veranderen. Hij zal worden beschouwd als verwesterd.

In casu bestaat er een combinatie van factoren, geïdentificeerd door de algemene informatie die beschikbaar is, die het risicoprofiel van verzoeker vaststelt. Bovendien, vanwege de politieke en securitaire situatie in zijn land van herkomst, kan hij geen de facto adequate bescherming van de “autoriteiten” ter plaatse krijgen. Ook bestaat er momenteel geen alternatief voor interne bescherming in Afghanistan, zoals geacht door de Raad.

Verzoeker dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Ten minste moet de bestreden beslissing vernietigd worden aangezien er geen analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, d.w.z. de provincie Ghazni. Verzoeker wijst op algemene landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Ghazni, alsook de situatie voor Hazara's. Dit risico verhoogt door het specifiek profiel van verzoeker, namelijk door zijn lang verblijf buiten Afghanistan en lang verblijf in Pakistan.

3.1.2. In een aanvullende nota van 4 december 2024 legt verzoeker de volgende stukken neer:

- attest van het volgen van een taalcursus Frans van 29 november 2024 (stuk 1);
- certificaat van de Mudaris Academy van 29 augustus 2024 (stuk 2);
- attest van de inburgeringscursus van 22 december 2021 (stuk 3);
- arbeidsovereenkomsten van 10 november 2021, 25 juli 2023 en 23 november 2024 (stukken 4-6).

3.1.3. In een aanvullende nota van 6 december 2024 legt verzoeker een getuigenis van een collega neer (stuk 1).

3.1.4. In een aanvullende nota die werd neergelegd ter terechtzitting brengt verzoeker volgende documenten bij:

- Blanco arbeidsovereenkomst van 30 oktober 2024 (stuk 1);
- Aanmelding DIMONA van 23 oktober 2024 (stuk 2);
- Getuigenis van een collega (idem punt 3.1.3.; stuk 3);
- Uittreksel EUAA-rapport “Afghanistan Country Focus” van november 2024 (stuk 4).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoeker geen duidelijk beeld schept over zijn identiteit, zijn voorgehouden verblijfsomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België, en bij uitbreiding zelfs zijn nationaliteit.

De Raad stelt evenzeer vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn reële familiale situatie, op zijn identiteit en bij uitbreiding op zijn huidige nationaliteit(en).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de volgende omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan stellen:

“Zo gaf u op de DVZ aan dat u halfbroers en halfzussen hebt, met name M.(...) A.(...), Z.(...), S.(...) en een jongere halfzus A.(...). Daarnaast verklaarde u twee ‘volle’ broers te hebben, met name H.(...) A.(...) en A.(...) H.(...) (Verklaring DVZ, p. 19, vraag 17). Uw advocaat maakte na het tweede onderhoud een schrijven over waarin u stelt dat er een fout gemaakt werd en dat u twee broers hebt, twee halfbroers en drie halfzussen (zie blauwe map stuk 1). Maar, hoe dan ook, toen u op het CGVS gevraagd werd wie de vader was van uw halfbroers en halfzussen antwoordde u dat u dit niet weet, dat ze ouder waren en dat jullie er niet over spraken. Erop gewezen dat u had aangegeven dat uw halfzus A.(...) jonger was dan u, repliceerde u botweg dat uw vader overleed, dat zij een andere vader heeft, dat u niet weet wie dat is want dat u niet bij uw moeder bleef (CGVS I, p. 7). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat u en A.(...) in maart 2017 in beiden deel uitmaakten van het kerngezin van uw moeder (blauwe map, stuk). Tijdens het tweede onderhoud stelde u dat uw moeder drie of vier keer getrouwd is geweest. U meent dat de echtgenoten van uw moeder overleden zijn maar u voegt daar meteen aan toe dat u het niet precies weet (CGVS II, p. 4). Er kan echter verwacht worden dat u de identiteit kent van de echtgenoten van uw moeder/ uw stiefvaders en kan preciseren wie de vaders zijn van de door u genoemde halfbroers en halfzussen. Temeer omdat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde dat u nog steeds contact hebt met uw moeder (CGVS II, p. 4). Gevraagd hoe uw biologische vader gestorven is antwoordde u aanvankelijk dat u het niet wist maar dat u hoorde dat hij uit een boom was gevallen maar dat u niet zeker bent en dat hij kan vermoord zijn door uw oom of door de taliban (CGVS I p. 9). Later nogmaals gevraagd waaraan uw vader overleden was antwoordde u dat u het niet weet en dat alleen God het weet. U hoorde dat hij uit een boom viel en hoorde daarnaast ook een versie dat hij in een stroom sprong en stierf. U voegde toe dat u meent dat één van uw ooms hem gedood heeft voor de gronden of dat het misschien een natuurlijke dood was (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u nog bij uw moeder geïnformeerd had naar de doodsoorzaak van uw vader antwoordde dat u het haar gevraagd had als kind en dat ze zei dat hij uit een boom viel (CGVS II, p. 4). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over de doodsoorzaak van uw vader informeerde en/of hierover meer consistente verklaringen aflegt.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielinstantie een inspanning heeft gedaan om zicht te krijgen op verzoekers familiaal netwerk, zodat er geenszins sprake is van onbegrip, wat het verzoekschrift verkeerdelijk voorstelt. Verzoeker blijkt echter te bevestigen dat hij niets weet over het leven van zijn moeder voor zijn geboorte en in het ongewisse te zijn over de dood van zijn vader. De kritiek in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende en inconsistente informatie verstrekt over zijn kerngezin is dan ook niet onredelijk, te

meer verzoeker ook een familieruzie over grond heeft aangevoerd als reden voor zijn behoefte aan internationale bescherming. Indien verzoeker geen aannemelijke verklaringen kan geven over zijn familie, heeft dit uiteraard ook een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van de problemen die hij voorhoudt te hebben omwille van een familievetete.

De bestreden beslissing motiveert verder als volgt:

“Voorts moet gesteld dat uw verklaringen over uw oorspronkelijke herkomst en uw familiale situatie niet overeenstemmen met de inhoud van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Hoewel u verklaart geboren te zijn in Sehabuta staat op uw taskara vermeld dat u geboren bent in het dorp Shiqal Radgishe. Uw spontane uitleg hiervoor, met name dat uw oom M.(...) u heeft gedwongen om een andere plaats, door u Serkow genoemd, op te geven als geboorteplaats overtuigt geenszins (CGVS I, p. 9 en 10). U weet overigens niet waar Serkow gelegen is (CGVS, p. 9). Dat u tijdens het tweede onderhoud nog toevoegt dat uw oom van vaderskant uw familie ook gedwongen heeft om zijn naam (M.(...) A.(...), zie vertaling stuk in groene map) als vadersnaam in de taskara van uw broer te vermelden en niet de naam van zijn biologische vader houdt evenmin steek. In de taskara van uw verklaarde halfzus A.(...) wordt dan weer de naam van uw vader vermeld als vadersnaam, met name A.(...). U verklaarde dat u uw taskara zelf hebt afgehaald in Jaghori voordat u naar Iran vertrok en stelde dat u toen tussen de vijftien en twintig jaar oud was. In 2009 en 2010 zou u dan naar Iran zijn vertrokken (CGVS I, p. 5 en 6). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u dan weer dat uw taskara werd afgeleverd in 2009 of 2010 en dat u toen misschien 20, 22 of 23 jaar oud was (CGVS, p. 3). De datum van afgifte van uw taskara is 19.03.1390 hetgeen overeenstemt met 27 mei 2011 volgens onze kalender. Er wordt nochtans van u verwacht dat u op de hoogte bent over de afgifte en de inhoud van de identiteitsdocumenten die u zelf hebt voorgelegd.

Betreffende uw POR kaart dient opgemerkt dat de familiesamenstelling niet geheel overeenstemt met hetgeen u hebt verklaard (zie stuk blauwe map). Zo bestond het huishouden waartoe u behoorde uit vijf personen waaronder een zekere M.(...) R.(...) met als vader A.(...), ook de naam van uw vader. U hebt in uw opeenvolgende verklaringen echter nooit de naam M.(...) R.(...) genoemd. Volgens de informatie van het UNHCR Pakistan is de vader van uw zus A.(...) dezelfde als uw vader, namelijk A.(...). U stelde echter dat zij uw halfzus is en een andere vader heeft (CGVS I, p. 7). Al helemaal treffend is het feit dat uw moeder in Pakistan geregistreerd was met vadersnaam K.(...) E.(...) N.(...) terwijl haar vader volgens de voorgelegde taskara G.(...) A.(...) heet. Ook hebt u geen kopieën voorgelegd van de POR kaarten van uw gezinsleden. Hiernaar gevraagd repliceerde u dat men u verteld had dat ze de kaarten niet vernieuwd hadden en dat alle POR kaarten, behalve de uwe, verloren waren geraakt (CGVS I, p. 12 en 13). U verklaarde voorts nog dat uw moeder oud is, dat ze vergeten was waar ze de kaarten gelegd had toen ze verhuisde, dat u niet weet wanneer ze die kaarten verloor en dat u altijd buiten was (CGVS I, p. 12). Dat net uw kaart, die door uw moeder per post naar België werd opgestuurd, niet verloren is gegaan is wel zeer toevallig (CGVS I, p. 3). Het geheel van bovenstaande inconsistenties en vage verklaringen vermindert sowieso de bewijswaarde van de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Dat u de persoon bent die afgebeeld wordt op de voorgelegde POR kaart wordt op zich niet betwist, maar er dient op gewezen dat ook niet met 100% zekerheid kan vastgesteld worden gezien deze foto minstens 15 jaar geleden genomen werd. Volledigheidshalve dient toegevoegd dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de Pakistaanse kwaliteitskrant Dawn in 2009 berichtte dat er frauduleuze praktijken aan het licht waren gekomen bij het uitreiken van de PoR kaarten in de beginperiode. Meerdere Afghaanse vluchtelingen hadden zich in verschillende registratiecentra geregistreerd en hadden meer dan één PoR-kaart verkregen. Om fraude te vermijden, werden de gegevens van de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen gecentraliseerd in een nationale databank. Een vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan stelde tijdens een interview op 03 april 2017 met Cedoca in Islamabad in het kader van een fact-finding missie van Cedoca in april 2017 dat de PoR-kaarten van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan moeilijk te vervalsen zijn. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank die beheerd wordt door de NADRA. De POR-kaarten bevatten biometrische data (irisscan en vingerafdrukken) en persoonlijke gegevens en foto's van de personen in kwestie, volgens de vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan. Het kan wel niet uitgesloten worden dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoe. Via UNHCR kan de echtheid en geldigheid van een PoR-kaart nagezien worden in de voornoemde databank op basis van het PoR-kaart nummer. Dit is niet mogelijk via de vingerafdrukken van de persoon in kwestie.

Inzake uw identiteit moet nog worden opgeworpen dat de door u voorgelegde POR kaart enkel uw statuut en nationaliteit op het moment van afgifte, met name 10 maart 2007 volgens het UNHCR Pakistan, aantonen. Op basis waarvan het UNHCR jullie etnische origine heeft vastgesteld blijkt tot slot niet uit de beschikbare informatie. Het meest recente door u voorgelegde identiteitsbewijs is de taskara afgeleverd op 27 mei 2011, een document zonder bewijswaarde. Van de periode daarna legt u geen enkel document voor hoewel u in Syrië zou beschikt hebben over een metalen identificatieplaatje en in Iran over een jaarlijks hernieuwbare verblijfstoelating (zie infra). Dit doet dan ook vermoeden dat u geen zicht wil bieden op zaken en/of zaken wil verbergen voor de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker volhardt slechts in de afgelegde verklaringen en stelt dat hij niet akkoord gaat met het standpunt van de asielinstantie dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde documenten, maar dit betoog werpt uiteraard geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij een sjiïet is, die zijn geloof niet meer belijdt, omdat hij enkel nog gelooft in een soort kracht die boven de mens gaat, maar zich thans als niet religieus beschouwt, benadrukt de Raad dat verzoeker niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat sjiïeten of ongelovigen in Afghanistan geconfronteerd kunnen worden met discriminatie en geweldplegingen. Verzoeker dient dit risico voor hem persoonlijk *in concreto* aan te tonen, doch blijft wat dit betreft in gebreke.

De bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt:

“Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw religieuze overtuiging niet consistent zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u wel in god gelooft maar geen specifieke religie volgt (Verklaring DVZ, vraag 9). Gevraagd waarom u zich dan vrijwillig hebt aangesloten bij de Fatemiyoun antwoordde u dat u al lang in Iran was, dat u op dat moment dacht dat er veel sjiïeten vermoord werden in Afghanistan en Pakistan en dat u vreesde om gedood te worden in geval van terugkeer naar één van deze landen. Daarnaast stelde u dat u uw leven haatte en verwees u naar uw problemen met uw ooms van vaderskant die u heel slecht behandelden en het feit dat u als kind in Pakistan seksueel misbruikt werd (CGVS II, p. 6 en 7). Tijdens uw eerste onderhoud stelde u eveneens dat u zich aansloot bij de Fatemiyoun omdat u onteerd was en er de voorkeur aan gaf om vermoord te worden (CGVS I, p. 20). Gevraagd waarom u, die verklaart geen sjiïtisch moslim te zijn, zich wilde aansluiten bij de verdedigers van het schrijn antwoordde u dat u op dat moment niet in Europa was, niet in Griekenland was en niets van de wereld wist. U zou pas alles beseft hebben toen u naar Griekenland ging en verliefd werd op een meisje dat u het leven toonde (CGVS II, p. 6). Erop gewezen dat het toch vreemd is dat iemand die geen sjiïtisch moslim is zich bij dergelijke militie zou aansluiten antwoordde u dat u op dat moment zo was, dat u alles wat de akhunds en de mullahs zeiden volgde als een blinde, maar dat u de islam vergat toen u Europa binnenkwam, een gegeven dat u niet spontaan hebt vermeld (CGVS II, p. 6). Daarop vroeg u of u iets kon zeggen over het feit dat de protection officer u een extremist zou hebben genoemd en eiste u tevens een andere tolk. Na de pauze stelde u dat niet alles goed vertaald werd. U gevraagd naar wat precies er dan niet goed werd vertaald antwoordde u dat de tolk zin per zin vertaalde, niets meer. U stemde ermee in om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p. 6, 7 en 8). Later (zie groene map stuk 8) liet uw advocaat weten dat u enkel verder deed omdat een verandering van tolk uw procedure veel zou vertragen. Ook hij gaf niet aan wat er dan precies verkeerd zou vertaald zijn, maar vermeldde enkel dat u twijfels had over de juistheid van de vertalingen. Achteraf stuurde uw advocaat nog enkele opmerkingen over en toevoegingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud door (zie groene map stuk 8). Hieruit kan evenmin afgeleid worden dat er zaken foutief werden vertaald. Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd om uit te leggen hoe u uw geloof hebt verloren wijzigde u uw verklaringen. U stelde dat u in Marieabad (Pakistan) meegenomen en verkracht werd door drie gewapende mannen op een heilige plek op een heuvel. U verklaart dat God u toen niet hielp hoewel u zijn hulp had gevraagd. Daarna bevestigde u dat u daar uw geloof in de sjiïtische islam verloor, dus voordat u naar Iran ging en zich vrijwillig aanmeldde bij de Fatemiyoun (CGVS II, p. 14). U voegde hier voorts nog aan toe dat u in Griekenland goed behandeld werd door een leraar die u Grieks leerde en dat u toen ook besepte dat hetgeen de mullahs u verteld hadden ‘over ongelovigen’ niet correct was (CGVS, p. 15). Na het onderhoud verduidelijkte u nog dat de ontmoeting met de vrouw waar u van hield uw visie veranderde. Ook had u een vriend die mullah was en toen jullie gesprekken voerden, was u niet tevreden met de antwoorden van uw vriend die eenvoudigweg zei ‘wij zijn moslims en zo is de godsdienst’ (zie groene map stuk 8).”

Over verzoekers verblijf in Iran en Syrië motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Wat betreft uw verblijf in Syrië dient opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u er dienst hebt gedaan als sniper. U geeft het CGVS echter geen zicht op uw precieze activiteiten als lid van de Fatemiyoun brigade en dit ten eerste omdat u niet vertelt wanneer precies u in Syrië bent geweest. Hoewel u de vraag verschillende keren werd gesteld bleef u uiterst vaag. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat u gedurende 24 dagen een militaire opleiding volgde in Teheran. Gevraagd in welk jaar u deze opleiding volgde antwoordde u 2015 of 2016 (CGVS I, p. 14 en 15). Daarna gevraagd wanneer u voor de eerste keer naar Syrië vertrok antwoordde u opnieuw in 2015 of 2016. Toen u erop gewezen werd dat u specifiek moest zijn, repliceerde u dat u er veel over dacht, dat u het zich niet herinnerde en dat het één van die twee jaren was (CGVS II, p. 8). Gevraagd welk seizoen het was toen u voor de eerste keer aankwam in Damascus zei u dat u dacht het zomer was en bevestigde u dat het toen warm was (CGVS II, p. 8). Gevraagd wanneer u voor de tweede keer naar Syrië vertrok wist u niet te zeggen of het in 2015 of 2016 was (CGVS II, p. 9). Het tijdstip van uw derde reis naar Syrië kon u evenmin specificeren. U kon enkel zeggen dat de grenzen van Europa toen open waren

voor de vluchtelingen (CGVS II, p. 10). Anderzijds kon u echter wel meegeven dat uw opleiding in Teheran 24 dagen duurde, dat u gedurende anderhalve maand een gespecialiseerde sniperopleiding volgde in Damascus en dat u gedurende zo'n twee maanden in Aleppo zat en dat u daar toen gedurende exact 17 dagen deelnam aan gevechten (CGVS I, p. 15 en 16). Bovendien kreeg u na uw definitieve terugkeer naar Iran een verblijfsdocument dat toch een datum van afgifte en/of geldigheidsdatum moet bevat hebben (CGVS I, p. 13 en 16 en CGVS II, p. 12 en 13). Het feit dat u uw verblijf in Syrië niet preciezer dateert doet vermoeden dat u zaken wil verbergen voor de Belgische asielinstanties en informatie achterhoudt over uw activiteiten. U benadrukte in de loop van de procedure verschillende keren dat u als sniper nooit iemand hebt gedood, zelfs niet toen de vijand op 15 meter afstand van u stond en u zelf beschoten werd. U beweerde dat u in deze situatie 'rond de benen' van de vijand schoot (CGVS I, p. 17). Toen u tijdens het tweede onderhoud geconfronteerd werd met het feit dat bovenstaande niet aannemelijk is bleef u vasthouden aan uw verklaringen. U stelde dat u naar de frontlinie ging, dat u schoot maar niemand doodde. Gevraagd hoe u er zeker van kan zijn dat u nooit iemand dodelijk geraakt hebt antwoordde u dat u nooit in dergelijke situatie terecht kwam. Erop gewezen dat u naar de frontlinie gestuurd werd bleef u volhouden dat u niemand hebt gedood, ook niet toen u zelf beschoten werd door een sniper (CGVS II, p. 9). Bovenstaande verklaringen overtuigen allerm minst temeer omdat u geen gewone soldaat was. Uit uw verklaringen en de beschikbare informatie blijkt dat u deel uitmaakte van de speciale eenheden van de Fatemiyoun die opgeleid werden door Afghaanse instructeurs in Syrië die getraind waren door de Libanese Hezbollah (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 8).

Het feit dat u geen enkele (kopie van een) foto of document voorlegt ter staving van uw verblijf in Syrië wijst er eveneens op dat u geen zicht biedt op uw reële situatie. U verklaarde nochtans dat u in Syrië beschikte over een metalen badge en dat er een bankrekening werd geopend bij de Ansar bank voor de uitbetaling van uw loon. Gevraagd naar de badge of uw bankkaart (of een kopie ervan) antwoordde u dat u alles was kwijtgeraakt in Turkije, ook foto's en filmpjes uit Syrië (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 10, 11 en 12). U zou foto's uit Syrië op uw Facebookpagina hebben gepost, maar nadat familieleden ze gezien hadden, zou u ze hebben verwijderd (CGVS I, p. 11). Gevraagd of u vrienden had gecontacteerd met de vraag of zij nog foto's hadden antwoordde u dat u probeerde maar dat de helft van de personen die u kende gedood waren. Concreet gevraagd wie u contacteerde om foto's te vragen zei u dat u slechts één persoon, F.(...) F.(...), had gecontacteerd maar dat zijn Facebookaccount geblokkeerd was. Gevraagd of u ook pogingen had gedaan via andere sociale media kanalen zoals Telegram en Instagram verwees u naar filmpjes op het internet waarop te zien is hoe rekruten die u kent getraind worden (CGVS II, p. 12). Bovenstaande uitleg overtuigt geenszins. Hetzelfde kan gezegd worden over uw nalaten om zelfs maar een kopie van uw Iraanse verblijfsvergunning (Eghamat e Dah Saleh) voor te leggen (CGVS II, p. 12). U verklaarde dat u deze jaarlijks moest verlengen door die per post op te sturen naar Mashad. Dat u deze niet zelf kon gaan verlengen is toch ietwat eigenaardig zeker gezien Afghanen zich voor de uitreiking van andere verblijfsdocumenten zoals visa en amayesh kaarten wel persoonlijk moeten gaan aanbieden bij satellietkantoren van de Bafia, een benaming die u trouwens volledig vreemd was. U stelde voorts dat uw document verloren was gegaan in de post en dat u enkel een fotokopie van één bladzijde had genomen die u echter verloren zou hebben in een slaapzaal in een Koerdisch huis op weg naar Turkije (CGVS II, p. 12 en 13). Op de vraag waarom u geen foto had genomen van het document in plaats van een fotokopie antwoordde u 'hoe zou ik een foto kunnen maken'. Erop gewezen dat u wellicht een foto had kunnen maken met uw gsm herhaalde u dat u dat u gewoon een kopie maakte (CGVS II, p. 13). Daarenboven legde u vage verklaringen af over de plaats van afgifte van dit verblijfsdocument, dat u omschreef als een boekje. U stelde dat u het moest gaan afhalen in Qom en dit terwijl u in Isfahan woonde. Gevraagd waar in de stad Qom het document werd afgeleverd antwoordde u Qom, Isrood en voegde toe dat u het niet weet en dat u een taxi nam en ernaartoe ging. Gevraagd door welke dienst het document werd afgeleverd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 12). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U stelde voorts dat u het document naar Mashad stuurde voor verlenging maar dat u het nooit terug kreeg. U denkt dat u het in 2017 opstuurde maar ook dit weet u niet verder te preciseren (CGVS II, p. 13)."

Verzoeker bevestigt slechts dat hij geen enkel verblijfsdocument kan voorleggen van zijn verblijf in Syrië of Iran. Hij herhaalt dat hij foto's heeft neergelegd. De argumentatie dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker in Syrië heeft gestreden, werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij een Hazara is, benadrukt de Raad dat verzoeker niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat Hazara's in Afghanistan geconfronteerd kunnen worden met discriminatie en geweldplegingen. Verzoeker dient dit risico voor hem persoonlijk in concreto aan te tonen, doch blijft wat dit betreft in gebreke, aangezien hij volgens zijn verklaringen in zijn omgeving niet als "Hazara-passing" wordt gezien, en bovendien niet weet wat ayran is. De Raad verwijst hiervoor naar de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Daarnaast zijn uw verklaringen over uw etniciteit op zijn minst eigenaardig. Hoewel uw beide ouders Hazara van origine zouden zijn beweerde u dat uw paternale oom u verweet dat u geen Hazara bent maar een

illegaal kind van uw ouders omdat u er niet uitziet als een Hazara (CGVS I, p.10 en CGVS II, p. 4). Tijdens het tweede onderhoud voegde u hier nog aan toe dat uw oom (of uw vaders oom, zie correctie notities stuk 8 groene map) u 'sola saeid' noemde, een kind geboren buiten het religieus huwelijk met een vader die saeid is, dus niet haram (CGVS II, p.5). Toen u tijdens het tweede onderhoud gevraagd werd of u zeker Hazara bent van origine antwoordde als volgt: "Ik noem mezelf Hazara. Ik noem me Hazara, het is aan u hoe je naar me kijkt het is een ding dat God voor me wilde." Betreffende uw etnische origine dient voorts nog opgemerkt dat u inderdaad beschikt over generieke kennis over de Hazara bevolking, zoals plaatsen van herkomst in Afghanistan, bekende personen en gerechten (CGVS II, p. 4 en 5). U noemde als gerecht Ashi en Manto en u zei dat het hetzelfde betekent en omschreef het als een deeg van tarwemeel. U voegde toe dat 'ashi' gesneden wordt als spaghetti en dat men er dan 'ayran' in doet. Bij de correctie van de notities merkte u op dat ayran geen ingrediënt is maar een metalen pan. Uit de info blijkt dat ayran een soort yoghurt drank is die toegevoegd word aan noedels (aash). Ook in andere culturen is ayran gekend als een soort joghurt drank of vloeibaar melkproduct. Volgend citaat in de correctie van de notities (zie groene map stuk 8) "nadat we ayran hebben gezet" komt niet voor in de notities en het is niet duidelijk wat u hiermee wil zeggen."

Na een grondige lezing van het verzoekschrift komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker geen andere dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Gelet hierop treedt de Raad deze motieven eveneens bij:

"De door u voorgelegde POR kaart en de taskara's werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de taskara's dient nog toegevoegd te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de identiteitskaart van de Zweedse belastingdienst op naam van A. A. kan niets afgeleid worden over diens verblijfsstatus in Zweden. Dat het daadwerkelijk uw broer betreft kan niet met zekerheid vastgesteld worden.

Betreffende de opmerking van uw advocaat (groene map stuk 8) dat u tijdens het tweede onderhoud verschillende keren onderbroken werd door de protection officer en niet de kans kreeg om alles uit te leggen (zie groene map stuk 8) dient opgemerkt dat u tijdens het eerste onderhoud de kans kreeg om al uw asielmotieven uiteen te zetten. Op het einde van dit onderhoud verklaarde u dat u niets meer had toe te voegen (CGVS I, p. 20). U werd er bij de aanvang van het tweede onderhoud op gewezen dat u opnieuw was opgeroepen om enkele bijkomende vragen te beantwoorden, niet ongewoon gezien u als lid van een gespecialiseerde sniper unit hebt gevochten in Syrië (CGVS II, p. 2). In de loop van dit onderhoud werd nogmaals benadrukt dat er de vorige keer een aantal zaken niet duidelijk waren en dat het in uw belang was om de vragen te beantwoorden (CGVS II, p. 6).

Betreffende de screenshots van chatgesprekken dient vooreerst gewezen te worden op de mogelijkheden om beeldmateriaal te bewerken waardoor er op zich al weinig bewijskracht aan kan worden toegekend. Daarnaast kan uit de screenshots niet worden afgeleid dat u één van de deelnemers bent van deze chatgesprekken. Het kunnen evenzeer screenshots zijn van chatgesprekken met een andere persoon. Maar hoe dan ook wijzigt de inhoud ervan (zie stuk 11 groene map voor samenvatting) niets aan bovenstaande beoordeling. Dat u in Syrië hebt gestreden wordt immers niet betwist. Hetzelfde kan gezegd worden van de foto van een persoon die op de grond ligt met een snipergeweer. Dat u het bent die wordt afgebeeld kan trouwens niet met zekerheid worden vastgesteld. De foto van uw neef houdt geen verband met uw vluchtmotieven. Dat het daadwerkelijk om uw neef gaat kan evenmin worden vastgesteld."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for

Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Het EUAA-rapport “Country Focus Afghanistan” van november 2024 bevat slechts gelijklopende informatie met bovenstaande vaststellingen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt verzoeker dat hij belangrijke jaren doorbracht in Europa, ver van de Afghaanse levensstijl, laat staan die van de Taliban. Verzoeker is niet meer vertrouwd met de normen, waarden en gebruiken in zijn land van herkomst, en nog minder van de Taliban. In geval van terugkeer zal hij zijn houding niet kunnen

veranderen. Hij zal worden beschouwd als verwesterd. Ook heeft hij afstand genomen van de islam. In zijn aanvullende nota's legt verzoeker een attest van een taalcursus Frans neer, een certificaat van een cursus, een attest van zijn inburgeringscursus, een getuigenis van een collega en arbeidsdocumenten neer.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker geen zicht geeft op zijn identiteit en bij uitbreiding zelfs zijn nationaliteit.

In elk geval blijkt, ten overvloede, uit voorliggende elementen geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was ongeveer 30 jaar oud toen hij in België is aangekomen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds mei 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker zou gedurende 3 jaar in Griekenland hebben gewoond, maar ook uit dit gegeven blijkt niet dat verzoeker als verwesterd zal worden gepercipieerd. Verzoeker spreekt nog steeds Dari, zo blijkt uit diens beide persoonlijke onderhouds (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Hij beheerst ook het Urdu en het Engels (Verklaring betreffende de procedure, stuk 7). Het loutere gegeven dat verzoeker zich bij een terugkeer in enige mate zou dienen te conformeren aan de in zijn land gangbare en dominante cultuur, kwalificeert op zich niet als een 'vervolging' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker zou verwijzen naar de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Ten overvloede, zelfs indien een terugkeer naar Afghanistan anno 2025 van verzoeker moet worden beoordeeld wat verzoekers nood aan internationale bescherming betreft, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij

- in 2009 naar Afghanistan terugkeerde om er te werken;
- vanuit Iran werd gerepatriëerd naar Kabul, maar er na enkele dagen, begin van 2018 besloot te vertrekken zonder redenen te vermelden die met een nood aan internationale bescherming in verband kunnen worden gebracht;
- bij aanvang van de procedure heeft aangegeven dat hij sjiïet is, maar dit verder relativeerde door te stellen dat hij niet gelovig is;
- bij aanvang van de procedure heeft vermeld dat hij Hazara is, maar dit verder nuanceerde door te stellen dat hij zo niet wordt gepercipieerd door zijn omgeving;
- bij aanvang van de procedure de reden voor zijn verzoek om internationale bescherming in België specifiek verder toelichtte met de uitleg dat zijn buurman in Pakistan hem vertelde dat het een goed land is, in België wenst te studeren en hier een leven op te bouwen;
- niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een familieruzie over gronden, althans dat vermeldde verzoeker nog bij aanvang van de procedure, maar hiervan ligt geen enkel geloofwaardig element voor, te meer verzoeker er zich thans in de beroepsfase van de asielprocedure niet langer lijkt op te willen beroepen.

Verzoekers ervaringen in Pakistan, Iran, Syrië en Griekenland werpen geen ander licht op de beoordeling van zijn behoefte aan internationale bescherming, in het geval dit de hypothese is van een terugkeer naar Afghanistan.

De loutere bewering dat verzoeker een vrees koestert voor de taliban en daesh, kan gelet op de bovenstaande elementen niet aannemelijk maken dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker is een gezonde man van zo'n vierendertig jaar oud die verklaarde dat hij zowel in Pakistan als in Iran gedurende zo'n tien jaar heeft verbleven, alvorens hij via Turkije naar Europa reisde en drie jaar in Griekenland heeft gewoond. Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 1 mei 2021 België binnengekomen en heeft hier een verzoek om internationale bescherming ingediend, maar heeft geen elementen aangevoerd die een behoefte aan deze bescherming in zijn hoofde aannemelijk maakt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Voor de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet loopt, volstaat een verwijzing naar een asielrelaas niet. Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken.

Volstrekt ten overvloede, zelfs indien een terugkeer naar Afghanistan anno 2025 van verzoeker moet worden beoordeeld wat verzoekers nood aan internationale bescherming betreft, stelt de Raad nog het volgende.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Ghazni.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie.

De Raad ziet niet in hoe zijn Hazara-etniciteit, zijn lang verblijf buiten Afghanistan, een voorgehouden gepercipieerde verwestering en zijn terugkeer als asielzoeker, zoals deze ook al werden besproken hierboven, er enigszins toe leiden dat hij een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verder worden geen persoonlijke elementen aangehaald die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit al hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aanhaalt die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat hij dreigt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP